

E L JAMES

VAPAUTETTU

FIFTY SHADES FREED CHRISTIANIN KERTOMANA

Suomentanut Elina Koskelin

Helsingissä Kustannusosakeyhtiö Otava

Englanninkielinen alkuteos: *Freed. Fifty Shades Freed as Told by Christian*

Copyright © 2012, 2021 by Fifty Shades Ltd
Suomenkielinen laitos © Kustannusosakeyhtiö Otava 2022

Lainaukset sarjan aiemmasta osasta *Fifty Shades – Vapautettu* suomentanut
Johanna Rossi.

William Shakespeare -sitaatin sivulla 419 suomentanut Matti Rossi.

ISBN 978-951-1-42786-5

OTAVA
KIRJAPAINO
Keuruu 2022

Evalle ja Suelle.
Kiitos, kiitos, kiitos
kaikesta mitä teette.
Ja Catherinelle.
Meiltä puuttuu yksi.

SUNNUNTAI, 19. KESÄKUUTA, 2011

Makaamme seksinjälkeisessä auvossa vaaleanpunaisten paperilyhtyjen, ketokukkasten ja kattoparruissa kimaltelevien koristevalojen alla. Pitelen Anastasiaa lähelläni ja tasoittelen hengitystäni. Hän makaa ylläni, poski rintaan vasten, käsi villinä takovan sydämeni päällä. Unisiepparini pitää pimeyden loitolla. Kihlattuni. Rakkaani. Valoni.

Voisinko olla enää onnellisempi?

Painan tämän hetken muistiini: venevajan, lainehtivan veden rauhoittavan loiskeen, kasvillisuuden, valot. Suljen silmäni ja kirjaan muistikuvaan sylissäni makaavan naisen tunnun, hänen painonsa ylläni, hänen selkensä hitaan kohoilun hengityksen tahdissa, omien jalkojeni sekaan kietoutuneet jalat. Hänen hiustensa tuoksu täyttää sieraimeni ja silottaa kaikki terävät särämäni ja kulmani. Tämä on onnea. Tohtori Flynn olisi ylpeä. Tämä kaunis nainen on suostunut tulemaan omakseni. Joka mielessä. Taas.

”Mennäänkö huomenna naimisiin?” kuiskaa hänen korvansa juuressa.

”Hmm.” Hänen kurkustaan lähtevä ääni väräilee pehmeästi ihollani.

”Tarkoittaako tuo ’kyllä?’”

”Hmm.”

”Siis ei?”

”Hmm.”

Virnistän. Hän on lopen uupunut. ”Neiti Steele, puhuteko te sekavia?” Tunnen hänen vastaavan hymyllä, ja oma iloni

purkautuu nauruksi samalla, kun tiukennan syleilyäni ja suukotan hänen hiuksiaan. ”Siis huomenna Las Vegasiin.” Hän nostaa päättään silmät puoliummussa lyhtyjen valossa – hän näyttää uneliaalta ja samalla tyydytetyltä.

”Vanhempani eivät välttämättä innostuisi.” Hän painaa taas päänsä, ja sivelen sormenpäilläni hänen alastonta selkäänsä nauttien hänen sileän ihonsa lämmöstä.

”Mitä sinä tahdot, Anastasia? Pikavisiitti Vegasiin vai isot häät kaikilla herkuilla? Kerro minulle.”

”Ei mitään isoa... mutta ystävät ja perheet koolle.”

”Selvä. Missä?”

Hän kohauttaa olkiaan. Arvatenkaan hän ei ole miettinyt asiaa.

”Voisimmekohan pitää häät täällä?” kysyn.

”Vanhempiesi luona? Sopsisiko se heille?”

Nauran. Grace riemastuisi mahdollisuudesta. ”Äitini olisi seitsemännessä taivaassa.”

”No, täällä sitten. Se olisi taatusti minunkin vanhempieni mieleen.”

Ja minun.

Kerrankin olemme samaa mieltä. Emme riitele.

Onko tämä ensimmäinen kerta?

Silitän hellästi hänen hiuksiaan, jotka ovat vähän pörrössä harasteidemme jäljiltä. ”No niin, paikka on päätetty. Entä ajan kohta?”

”Sitä pitäisi kai ensin kysyä äidiltäsi.”

”Hmm. Korkeintaan kuukausi, se saa riittää hänelle. En pysty odottamaan hetkeäkään kauempaa, että saan sinut omakseni.”

”Christian, minä olen jo omasi. Olen ollut jo jonkin aikaa. Mutta hyvä on – siis kuukauden kuluttua.” Hän suukottaa lempeästi rintakehäni ja olen iloinen, että pimeys pysyy vaiti. Hänen läsnäolonsa pitää sen aisoissa.

”Meidän olisi parasta suunnata takaisin. En halua, että Mia löytää meidät näin. Niin kuin silloin kerran.”

Ana nauraa. ”Ai niin. Se liippasi läheltä. Ensimmäinen rangais-

tuspanoni.” Hän sipaisee leukaani sormenpäällään. Kierähdän ympäri ja vedän hänet mukaani. Painan hänet lattian upottavalle matolle.

”Älä muistuta siitä. Se ei ollut parhaita hetkiäni.”

Hänen huulensa kaartuvat vienoon hymyyn, ja silmät tuikkivat huumorintajuisesti. ”Se oli rangaistuspanoksi ihan okei. Ja voitin pikkuhousuni takaisin.”

”Niin teit. Yksi nolla.” Hykertelen muistolle ja suukotan häntä nopeasti. Sitten nouse. ”Tulehan. Pue pikkuhousut jalkaan niin päästään katsomaan, mitä juhlista on jäljellä.”

Vedän hänen smaragdinvihreän mekkonsa vetoketjun kiinni ja asetan takkini hänen olkapäilleen. ”Valmista?” Hän pujottaa sormensa omieni lomaan ja kävelemme venevajan portaiden yläpäähän. Hän pysähtyy katsomaan taakseen kukkien täyttämään turvasatamaamme ikään kuin hänkin haluaisi painaa näyn muistiinsa. ”Entä valot ja kaikki nämä kukat?”

”Ei hätää. Floristi palaa huomenna purkamaan tämän lehtimajan. Hän on tehnyt hyvää työtä. Ja kukat päätyvät paikalliseen vanhainkotiin.”

Hän puristaa kättäni. ”Sinä olet hyvä mies, Christian Grey.”

Toivon olevani kyllin hyvä sinulle.

Perheeni on pikkuolohuoneessa räökkäämässä karaokelaitetta. Kate ja Mia tanssivat ja laulavat ”We Are Family”, ja vanhempani toimivat yleisönä. Luulen, että kaikki ovat vähän hiprakassa. Elliot on lysähtänyt sohvalle litkimään oluttaan ja laulamaan ääneti mukana.

Kate näkee Anan ja viittilöi häntä mikrofonin luo. ”Voi elämä!” kiljaisee Mia lauluakin kuuluvammin. ”Katsokaa tuota kiveä!” Hän tarttuu Anan käteen ja vislaa. ”Christian Grey, nyt osuit nappiin.”

Ana vastaa ujolla hymyllä. Kate ja äitini astuvat lähemmäs ihas-telemaan sormusta. He mutisevat hyväksyvästi. Tunnen oloni mahtavaksi.

Jep, hän pitää siitä. He pitävät siitä.

Valitsit hyvin, Grey.

”Christian, voinko puhua kanssasi?” Carrick kysyy noustessaan seisomaan. Hänen ilmeensä on tuikea.

Nytkö?

Hänen katseensa ei värähdäkään, kun hän viittoo minua ulos huoneesta.

”Öh, totta kai.” Vilkaisen Gracea, mutta hän välttelee tietoisesti katsettani.

Onko äiti kertonut hänelle Elenasta?

Voi vittu. Toivottavasti ei.

Seuraan isää hänen työhuoneeseensa, jonne hän hätistää minut ja sulkee oven takanaan.

”Äitisi kertoi minulle”, hän töksäyttää ilman mitään esipuheita.

Vilkaisen kelloa – se on 00:28. On liian myöhäistä tälle keskustelulle... kaikin tavoin. ”Isä, olen väsynyt –”

”Ei. Et pysty välttelemään tätä keskustelua.” Hänen äänensä on luja, ja hänen silmänsä kapenevat neulanpään kokoisiksi, kun hän tuijottaa minua lasiensä yli. Hän on vihainen. Todella vihainen.

”Isä –”

”Hiljaa. Nyt kuuntelet.” Hän istuu työpöytänsä reunalle, riisuu lasinsa ja alkaa puhdistaa niitä pehmeällä liinalla, jonka hän vetää taskustaan. Seison hänen edessään, kuten monesti ennenkin, ja oloni on kuin silloin neljätoistavuotiaana, kun minut oli juuri erotettu koulusta – taas kerran. Kohtaloni hyväksyneenä vedän syvään henkeä ja huokaisen mahdollisimman koväänisesti, kun lasken kädet lanteille odottaessani hyökkäystä.

”Olisi vähättelyä sanoa, että olen pettynyt. Se, mitä Elena teki, on rikollista –”

”Isä –”

”Ei. On minun vuoroni puhua.” Hän mulkoilee minua. ”Hänet pitäisi panna telkien taa.”

Isä!

Hän pitää tauon ja liu’uttaa lasit jälleen paikoilleen. ”Mutta eniten olen pettynyt sinun vilpillisyyteesi. Joka kerran, kun kotoa läh-

tiessäsi väitit, että menisit opiskelemaan kavereidesi kanssa – kavereiden, joita me emme koskaan tavanneet – sinä menit panemaan sitä naista.”

Jessus!

”Miten minä voin uskoa mihinkään sinun kertomaasi?” hän jatkaa.

Voi nyt vittu. Hänen reaktionsa on täysin yliampuva. ”Saanko nyt puheenvuoron?”

”Et. Et saa. Syytän tietysti itseäni. Luulin antaneeni sinulle jonkinlaiset moraaliset viitepuut. Ja nyt sitten ihmettelen, olenko onnistunut opettamaan sinulle yhtään mitään.”

”Oliko tuo retorinen kysymys?”

Hän jättää kysymykseni huomiotta. ”Hän oli naimisissa, etkä sinä välittänyt siitä pätkääkään, ja nyt olet itse menossa tuota pikaa naimisiin –”

”Tällä ei ole mitään tekemistä Anastasian kanssa!”

”Että kehtaat huutaa minulle”, hän sanoo niin hiljaisen myrkyllisesti, että vaikenen saman tien. En usko milloinkaan nähneeni tai kuulleen häntä näin vihaisena. Se selvittää pääni. ”Tällä on paljonkin tekemistä hänen kanssaan. Olet sitoutumassa vakavasti tähän nuoreen naiseen.” Hänen äänensävyänsä pehmenee. ”Se on meille kaikille yllätys. Ja olen onnellinen puolestasi. Mutta tässä on nyt kyse avioliiton pyhydestä. Ja jos et osaa kunnioittaa sitä, sinun ei pitäisi mennä naimisiin.”

”Isä –”

”Ja jos suhtaudut noin piittaamattomasti vihkivaloihin, jotka olet pian vannomassa, sinun kannattaa tosissasi harkita avioehdon hankkimista.”

Mitä? Kohotan käteni, jotta saan hänet vaikenemaan. Hän on mennyt liian pitkälle. Herran tähden, minähän olen aikuinen. ”Älä sotke Anaa tähän. Hän ei ole mikään epäilyttävä onnenonkija.”

”En puhukaan nyt hänestä.” Hän nousee seisomaan ja astuu lähemmäs. ”Puhun sinusta. Siitä, saatko kannettua vastuusi.

Oletko luotettava ja kunnollinen ihminen. Onko sinusta jonkun aviomieheksi!”

”Helvetti sentään, isä, olin silloin viisitoistavuotias!” huudan, ja olemme äkisti kasvotusten ja tuijotamme toisiamme vihaisesti.

Miksi hän suhtautuu tähän näin pahasti? Tiedän, että olen aina ollut hänelle kauhea pettymys, mutta hän ei ole ennen ilmaissut sitä näin selkeästi.

Hän sulkee silmänsä ja nipistää nenänvarttaan, ja tajuan, että teen itse samoin, kun olen stressaantunut. Sen tavan olen perinyt häneltä, mutta minun tapauksessani omena on kyllä muuten pudonnut varsin kauas puusta.

”Olet oikeassa. Olit haavoittuvainen lapsi. Mutta et suostu tajuamaan, että Elena teki väärin, et edelleenkään, sillä olet vieläkin yhteydessä häneen, etkä vain perhetuttavana vaan myös liikeasioissa. Te olette molemmat valehdelleet meille kaikki nämä vuodet. Ja se tässä satuttaa kaikista eniten.” Hänen äänensä madaltuu. ”Hän oli äitisi ystävä. Me luulimme, että hän oli hyvä ystävä. Mutta asia onkin päinvastoin. Sinun tulee katkaista kaikki taloudelliset siteesi häneen.”

Haista Carrick vittu.

Haluaisin kertoa hänelle, että Elena oli hyvä voima elämässäni ja etten olisi jatkanut yhteydenpitoa hänen kanssaan, jos olisin muuta luullut. Mutta tiedän, ettei isä kuuntelisi. Hän ei halunnut kuunnella silloin, kun olin neljäntoista ja minulla oli vaikeuksia koulussa, ja tuntuu siltä, ettei hän halua kuunnella vieläkään.

”Onko saarna ohi?” Lausun sanat yhteen puristettujen hampaiteni välistä, ja ne kihisevät katkeruutta.

”Mieti sitä, mitä sanoin.”

Käännyn lähteäkseen. Olen kuullut tarpeeksi.

”Mieti avioehtoa. Se säästää sinut suurilta harmeilta tulevaisuudessa.”

Jätän hänet omaan arvoonsa, marssin ulos hänen toimistostaan ja pamautan oven kiinni perässäni.

Painukoon helvettiin.

Grace seisoo käytävässä.

”Miksi sinä kerroit hänelle?” Sylkäisen kysymyksen suustani, mutta Carrick on seurannut minua ulos työhuoneestaan, joten äiti ei vastaa. Hänen hyinen katseensa on suunnattu isääni.

Menen hakemaan Anan. Me lähdemme kotiin.

Mielialani on julma, kun seuraan moukunaan pikkuolohuoneeseen ja löydän Elliotin ja Anan mikrofonin varresta teurastamasta kappaletta ”Ain’t No Mountain High Enough”. Nauraisin, ellen olisi niin vihainen. Elliotin soinnutonta mylvinää ei voi luokitella laulamiseksi, ja hän peittää alleen Anan suloisen äänen. Onneksi kappale on miltei ohi, joten säästyn pahimmalta.

”Luulen, että Marvin Gaye ja Tammi Terrell pyörivät haudoisaan”, huomioin kuivakasti, kun he lopettavat.

”Minusta se oli vallan mainio versio.” Elliot kumartaa teatraalisesti Mialle ja Katelle, jotka nauravat ja taputtavat liioitellusti. Kaikki ovat selvästikin juovuksissa. Ana hihittää punaposkisena ja suloisena.

”Lähdemme kotiin”, kerron hänelle.

Ilo katoaa hänen kasvoiltaan. ”Sanoin äidillesi, että jäisimme yöksi.”

”Sanoit vai? Nyt äskenkö?”

”Niin. Hän toi alakertaan meille vaihtovaatteet. Odotin jo innolla, että saisin nukkua sinun vanhassa huoneessasi.”

”Kultaseni, toivoin, että te jäisitte yöksi”, äitini anoo. Hän seisoo ovensuussa Carrick takanaan. ”Kate ja Elliotkin jäivät. Tykkään siitä, että kaikki poikaseni ovat saman katon alla.” Hän kurkottaa kättään ja tarttuu sillä omaani. ”Ja me luulimme vielä aiemmin viikolla, että olimme menettäneet sinut.”

Mutisen hiljaa kirosanana, mutta pidän huonon tuuleni kurissa. Sisarukseni eivät tunnu tajuavan, millainen draama heillä on edessään. Elliotilta osaan odottaakin sellaista typeryyttä, mutta en Mialta.

”Jää tänne, poika, ole niin hyvä.” Isäni katse porautuu minuun, mutta hän vaikuttaa suhteellisen leppeältä. Ikään kuin hän ei oli-

sikaan juuri kertonut minulle, että olen hänelle totaalinen pettymys.

Taas kerran.

Jätän hänet huomiotta ja vastaan äidilleni. ”Hyvä on.” Mutta vain, koska Ana katsoo minua niin rukoilevasti ja koska tiedän, että jos lähtisin tässä mielentilassa, se tarvelisi muuten ihanan päivän.

Ana kietoo käsivarret ympärilleni. ”Kiitos”, hän kuiskaa. Hymyilen hänelle, ja ylläni riippuva tumma pilvi alkaa hälvetä.

”Tulehan, isä.” Mia työntää mikrofonin hänen käteensä ja raa-
haa hänet ruudun eteen. ”Viimeinen biisi!” hän kailottaa.

”Sänkyyn.” En pyydä Analta. Olen saanut tarpeekseni perheestäni yhdelle illalle. Ana nyökkää olevansa samaa mieltä, ja solutan sormeni hänen sormiensa lomaan. ”Hyvää yötä kaikille. Kiitos juhlista, äiti.”

Grace halaa minua. ”Tiedät, että rakastamme sinua. Haluamme vain parasta sinulle. Olen hurjan iloinen uutisestanne. Ja siitä, että olette täällä.”

”Jep, kiitos.” Annan hänelle nopean pusun poskelle. ”Meitä väsyttää. Menemme nukkumaan. Hyvää yötä.”

”Hyvää yötä, Ana. Kiitos”, hän sanoo ja halaa Anaa nopeasti. Nyin Anan kättä lähdon merkiksi, kun Mia laittaa ”Wild Thingin” Carrickin laulettavaksi.

Sitä en halua nähdä.

Napsautan valon päälle, suljen makuuhuoneeni oven ja vedän Anan syleilyyni. Etsin hänestä lämpöä ja yritän saada Carrickin kirvelevät nuhteet mielestäni.

”Hei, oletko kunnossa?” hän mumisee. ”Olet raivoissasi.”

”Olen vain vihainen isälleni. Mutta se ei ole mitään uutta. Hän käyttäytyy edelleen kuin olisin alaikäinen.”

Ana halaa minua lujemmin. ”Isäsi rakastaa sinua.”

”No, tänä iltana hän oli todella pettynyt minuun. Taas kerran. Mutta en halua puhua siitä nyt.” Suukotan hänen päälakeaan ja hän kallistaa kasvonsa ylöspäin, keskittyä minuun, myötätunto ja

ymmärrys silmistään loistaen, ja tiedän, ettei kumpikaan meistä halua loitsia esiin Elenaa... *rouva Robinsonia*.

Muistan taas, miten Grace aiemmin illalla heitti Elenan ulos talosta uljaan kostonhimoisena. Mietin, mitä äitini olisi aikoinaan sanonut, jos hän olisi yllättänyt minut huoneestani jonkun tytön kanssa. Yhtäkkiä minut täyttää sama teini-ikäinen into ja energia kuin silloin, kun Ana ja minä hiivimme tänne edeltävänä viikonloppuna naamiojuhlien aikaan.

”Minulla on tyttö huoneessani.” Virnistän.

”Mitä sinä ajattelit hänelle tehdä?” Anan hymy on viekoitteleva.

”Hmm. Kaiken sen, mitä halusin teininä tehdä tytöille.” Mutta en voinut. Koska en sietänyt kenenkään kosketusta. ”Ellei sinua väsyttä liikaa.” Seuraan hänen poskensa kaartaa rystyselläni.

”Christian. Olen lopen uupunut. Mutta innoissani myös.”

Voi kulta. Suutelen häntä nopeasti ja sääli valtaa minut. ”Ehkä meidän pitäisi vain nukkua. Meillä on ollut pitkä päivä. Tule. Laitan sinut nukkumaan. Käänny ympäri.”

Hän tottelee, ja kurotan avaamaan hänen vetoketjunsä.

Kun kihlattuni vetelee sikeitä vieressäni, tekstään Taylorille ja pyydän häntä tuomaan meille puhtaat vaatteet Escalasta aamulla. Solahdan makuulle Anan viereen ja keskityn hänen profiiliinsa, ällistyneenä siitä, että hän on jo unten mailla... ja siitä, että hän on lupautunut omakseni.

Tulenko minä koskaan olemaan kyllin hyvä hänelle?

Onko minusta aviomieheksi?

Isäni tuntuu epäilevän sitä.

Huokaisen ja makaan selälläni kattoa tuijottaen.

Aion todistaa, että hän on väärässä.

Hän on aina ollut minulle tiukka. Tiukempi kuin Elliotille tai Mialle.

Kusipää. Hän tietää, että olen mätä omena. Käyn hänen aikaisempaa saarnaansa läpi päässäni ja ajelehdin unen rajamailla, kunnes uni valtaa minut.

Kädet ylös, Christian. Isillä on vakava ilme. Hän opettaa, miten sukellaan uima-altaaseen. *Noin juuri. Nyt kipristät varpaasi uima-altaan reunalle. Hyvä. Selkä kaarelle. Juuri noin. Ja nyt annat mennä.* Putoan. Ja putoan. Ja putoan. Spläsh. Viileään, kirkkaaseen veteen. Sineen. Rauhaan. Hiljaisuuteen. Mutta vesisiipeni nostavat minut takaisin ilmaan. Ja etsin katseellani isiä. *Katso, isi, katso.* Mutta Elliot loikkaa hänen kimppuunsa. Ja he kaatuvat maahan. Isi kutittaa Elliotia. Elliot nauraa.

Ja nauraa. Ja nauraa. Ja isi pussaa hänen mahaansa. Isi ei tee minulle niin. En tykkää siitä. Olen vedessä. Haluaisin olla maan kamaralla. Heidän kanssaan. Isin kanssa. Sitten seison puiden katveessa. Katson isiä ja Miaa. Mia kiljuu riemusta, kun isi kutittaa häntä. Ja isi nauraa. Ja Mia kiemurtelee irti ja loikkaa isin kimppuun. Isi viskaa hänet ilmaan ja ottaa kiinni. Ja minä seison puiden katveessa yksin. Katselemassa. Haluamassa. Ilma tuoksuu hyvältä. Omenoilta.

”Hyvää huomenta, herra Grey”, Ana kuiskaa, kun avaan silmäni. Aamuaurinko kimaltaa ikkunoissa ja olen kietoutunut hänen ympärilleen kuin köynnöskasvi. Unen aiheuttama koti-ikävä ja sydänsurun solmu avautuu, kun näen hänet. Olen ihastuksissani ja kiihottunut, kehoni kohottautuu tervehtimään häntä.

”Hyvää huomenta, neiti Steele.” Hän näyttää epätodellisen upealta huolimatta siitä, että hänellä on yllään Mian I ♥ Paris -t-paita. Hän ottaa kasvoni kämmentensä väliin silmät kimmeltäen, tukka villinä ja kiiltävänä aamun valossa. Hän silittää peukalollaan leukaani, kutittaa sänkeä.

”Katselin, kun nukuit.”

”Niinkö tosiaan?”

”Katselin myös kaunista kihlasormustani.” Hän ojentaa kätensä ja heiluttelee sormiaan. Valo osuu timanttiin ja heijastaa pikku-riikkisiä sateenkaaria seinä peittäville vanhoille elokuva- ja potkunyrkkeilyjulisteilleni.

”Ooh!” hän kujertaa. ”Se on enne.”

Hyvä enne, Grey. Toivottavasti.

”En aio koskaan riisua sitä sormestani.”

”Hyvä!” Liikahdan niin, että peitän hänet. ”Kuinka kauan oikein katselit minua?” Sivelen hänen nenäänsä omallani ja painan huuleni hänen huuliaan vasten.

”Voi ei.” Hän työntää minua harteista, ja pettymyksen pistos on todellinen, mutta hän kieräyttääkin minut selälleni ja asettuu hajaraisin lanteilleni. Noustessaan istumaan hän vetäisee t-paidan päältään yhdellä nopealla liikkeellä ja viskaa sen lattialle. ”Ajattelin tarjota sinulle kunnan aamuhätyksen.”

”Niinkö?” Kaluni ja minä riemastumme.

Ennen kuin ehdin varautua hänen kosketukseensa, hän nojautuu alaspäin ja painaa rinnalleni pehmeän suukon. Hänen hiuksensa laskeutuvat meidän molempien päälle kastanjanvärisenä pikku pakopaikkana. Kirkkaansiniset silmät kurkistavat minua.

”Aloitän tästä.” Hän suukottaa minua uudelleen.

Henkäisen.

”Sitten siirryn tänne alemmas.” Hän kuljettaa kieltään arvaamattomalla reitillä pitkin rintalastaani.

Kyllä.

Pimeys pysyy vai, on siihen sitten syynä ylläni istuva jumalatar tai räjähtämäsillään oleva libidoni. En ole varma, kumpi.

”Te maistutte vallan erinomaiselta, herra Grey”, hän hengähtää ihoani vasten.

”Sepä mukavaa.” Sanat ovat käheitä kurkussani.

Hän nuolee ja näykkii rintakehäni alareunaa samalla, kun hänen rintansa pyyhkivät alavatsaani.

Ab!

Kerran, kaksi, kolme kertaa.

”Ana!” Tartun hänen polviinsa ja puristan, kun hengitykseni kiihtyy. Mutta hän kiemurtelee nivusteni päällä, joten päästän irti, ja hän nousee istumaan. Kaipaan lisää. Luulen, että hän aikoo ottaa minut. Hän on valmis.

Minä olen valmis.

Olen ihan helvetin valmis.

Mutta hän liikkuu alemmas pitkin kehoani, suutelee vatsaani, nuolee napaani, sitten näykkäilee pitkin alavatsan karvoitusta. Hän näykkäisee vielä kerran, ja tunnen puraisun koko kalussani.

”Ah!”

”Siinähan sinä olet”, hän kuiskaa ja tuijottaa ahnaasti inno-
kasta elintäni. Sitten hän kurkistaa minua keimailevasti virnistäen.
Hitaasti, koko ajan silmiini katsoen, hän ottaa minut suuhunsa.

Jesus sentään.

Hänen päänsä kohoaa ja laskeutuu. Hänen hampaansa ovat huulten suojassa, ja hän vetää minut joka kerralla syvemmälle suuhunsa. Sormeni löytävät hänen hiuksensa ja pyyhkäisevät ne syrjään, jotta pystyn nauttimaan esteettömästi näystä, tulevan vaimoni huulista kullini ympärillä. Kiristan pakaroitani, työnnän lantiota ylöspäin, yritän painua syvemmälle, ja hän ottaa minut vastaan, puristaa suunsa tiukasti ympärilleni.

Lujempaa.

Vielä lujempaa.

Ah, Ana. Sinä senkin jumalatar.

Hän kiristää tahtia. Minä suljen silmäni ja puristan käteni nyrkkiin hänen hiuksissaan.

Hän on niin hyvä tässä.

”Jes”, sihisen hampaitteni välistä ja kadotan itseni hänen upean suunsa liikkeeseen. Laukean ihan kohta.

Kunnes yhtäkkiä hän lopettaa.

Hitto soikoon. Ei! Avaan silmäni ja näen, kuinka hän siirtyy ylleni ja laskeutuu sitten aivan hitaasti räjähdystilassa olevan kaluni päälle. Voihkin ja nautiskelen joka sentistä. Hänen hiuksensa valahtavat paljaille rinnoille, ja kurotan käteni hyväilemään niitä. Juoksutan peukaloitani kovettuvien nännien yli, yhä uudestaan ja uudestaan.

Hän päästää pitkän voihkaisun ja työntää rintojaan käsiäni vasten.

Voi beibe.

Sitten hän nojautuu eteenpäin ja suutelee minua. Hänen kielenensä tunkeutuu suuhuni, ja maistan oman suolaisen makuni hänen suloisessa suussaan.

Ana.

Siirrän käteni hänen lanteilleen ja nostan häntä ylös, sitten vedän hänet taas alas samalla kun työnnän itseäni ylemmäs.

Hän kiljaisee ja tarttuu ranteisiini.

Ja teen saman uudelleen.

Ja uudelleen.

”Christian”, hän huutaa kattoon päin hiljaisen anovasti, kun hän saa kiinni tahdistani ja liikumme yhdessä. Samaan aikaan. Kuin yhtenä olentona. Kunnes hän hajoaa pirstaleiksi ylläni ja vetää minut mukaansa, niin että pääsen purkautumaan.

Hieron nenääni hänen hiuksiinsa ja rummutan sormillani hänen selkäänsä.

Hän vie minulta jalat alta.

Tämä on edelleen uutta. Ana puikoissa. Ana aloitteentekijänä. Pidän siitä.

”No tuo oli kyllä minua miellyttävä versio sunnuntain hartaus-hetkestä”, kuiskaan.

”Christian!” Hän nostaa päänsä omani tasalle, silmät paheksunnasta pyöreinä.

Nauran ääneen.

Kyllästyinköhän tähän koskaan? Neiti Steelen järkyttämiseen?

Halaan häntä lujasti ja kiepsautan meidät ympäri niin, että hän jää alleni.

”Huomenta, neiti Steele. On aina ilo herätä vierestänne.”

”Kiitos samoin, herra Grey.” Hänen äänensä on pehmeä. ”Onko meidän pakko nousta? Minusta on mukava olla täällä huoneessasi.”

”Ei ole.” Vilkaisen kelloa yöpöydälläni. Se näyttää 9:15. ”Vanhempani ovat jumalanpalveluksessa.” Siirryn hänen viereensä.

”En tiennytkään, että he käyvät kirkossa.”

Irvistän. ”Kyllä he käyvät. Katolisessa.”

”Käytkö sinä?”

”En.”

Minun ja Jumalan polut erkaantuivat kauan sitten.

”Entä sinä?” kysyn samalla kun muistelen, ettei Welch löytänyt minkäänlaisia uskonnollisia yhteyksiä Anan taustatutkimusta tehdessään.

Hän puistaa päätään. ”En. Kumpikaan vanhemmistani ei harjoita uskontoa. Mutta haluaisin mennä kirkkoon tänään. Minun on saatava kiittää... jotakuta siitä, että selvisit hengissä siitä helikopterionnettomuudesta.”

Huokaan kuvitellessani, kuinka salama polttaisi minut tuhkaksi, jos astuisin kirkon pyhälle maalle, mutta hänen vuokseen olen valmis menemään.

”Hyvä on. Selvitän asiaa.” Suutelen häntä nopeasti. ”Tule suihin kuun kanssani.”

Makuuhuoneeni ulkopuolella odottaa pieni nahkainen merimiessäkki. Taylor on tuonut vaatteemme. Nappaan kassin ja suljen oven. Ana on kietoutunut pyyhkeeseen, ja hänen olkapäillään kimaltelee vesipisaroiita. Hänen huomionsa on kiinnittynyt korkkitauluuni, tarkemmin sanottuna narkkarihuoran valokuvaan. Hän kääntää päänsä puoleeni, kysymys kauniilla kasvoillaan... kysymys, johon en tahdo vastata. ”Sinulla on se edelleen”, hän toteaa.

Jep, kuva on edelleen minulla. Mitä siitä?

Hänen kysymyksensä roikkuu ilmassa välillämme. Hänen silmänsä alkavat hohtaa aamun auringonpaisteessa ja imevät minua sisäänsä, anovat minua sanomaan jotakin. Mutta minä en pysty. En halua ajatella asiaa. Hetken ajan muistan, miten mahani muljahti, kun Carrick ojensi kuvan minulle vuosikausia sitten.

Ei helvetti. Älä mieti sitä, Grey.

”Taylor toi meille vaihtovaatteen”, kuiskaan, kun heitän kassin sängylle. Mahdottoman pitkän hiljaisuuden jälkeen hän vastaa.

”Selvä”, hän sanoo, kävelee sängylle ja avaa kassin.

Olen aivan täynnä. Vanhempani ovat palanneet messusta, ja äitini on kokannut perinteisen brunssin: herkullisen sydänkohtauslautasellisen pekonia, makkaraa, perunaröstejä, munia ja teeleipiä. Grace on vähän vaitonainen, ja epäilen, että hänellä on krapula.

Olen koko aamun vältellyt isääni.

En ole antanut edeltävää iltaa anteeksi.

Ana, Elliot ja Kate väittelevät kiivaasti – pekoniasta, uskomatonta mutta totta – ja kiistelevät siitä, kenen tulisi syödä viimeinen makkara. Kuuntelen heitä huvittuneena puolella korvalla samalla, kun luen artikkelia paikallisten pankkien epäonnistumisista *The Seattle Timesin* sunnuntainnumerosta.

Mia kiljahtaa ja palaa paikalleen läppäri mukanaan. ”Katsokaa tätä. *Seattle Noozin* nettisivulla on juoru siitä, että olet mennyt kihloihin, Christian.”

”Nyt jo?” äiti kysyy yllättyneenä.

Eikö niillä kusipäillä ole parempaa tekemistä?

Mia lukee palstan ääneen. ”Tänne *Noozin* toimitukseen on kiirinyt sana siitä, että Seattlen halutuin poikamies, ainoa oikea Christian Grey, on vihdoin napattu, ja odotettavissa on hääkellojen kuminaa.”

Vilkaisen Anaa, joka kalpenee tuijottaessaan peuransilmin Miasta minuun.

”Mutta kuka on tämä onnentyttö?” Mia jatkaa. ”*Nooz* aikoo metsästä tiedon lukijoilleen. Tyttöparka varmaan tavaa paraikaa tiukkaakin tiukempaa avioehtoa.” Mia alkaa kikattaa.

Mulkaisen häntä. *Turpa kiinni, Mia.*

Hän lopettaa ja painaa huulensa yhteen. Jätän hänet ja pöydässä vaihdetut huolestuneet katset omaan arvoonsa ja käännän huomioni Anaan, joka on kalvennut entisestään.

”Ei”, sanon ääneti, yritän vakuuttaa hänet.

”Christian”, isä sanoo.

”En keskustele tästä uudestaan”, murisen hänelle. Hän avaa suunsa kommentoidakseen. ”Ei avioehtoa!” tiuskaisen niin kiivaasti, että hän sulkee suunsa.

Turpa tukkoon, Carrick!

Nostan sanomalehden käteeni, mutta huomaa lukevani samaa pankkeja koskevaa lausetta uudelleen ja uudelleen raivoni kuohuissa.

”Christian”, Ana mutisee. ”Minä allekirjoitan kyllä mitä tahansa sinä ja herra Grey haluatte.”

Nostan katseeni ja hän rukoilee minua, kyyneleet silmissään.

Ana. Lopeta.

”Ei!” huudan, yritän saada hänet unohtamaan keskustelunaiheen.

”Se on sinun turvaksesi.”

”Christian, Ana – luulen, että teidän olisi parasta keskustella tästä kahden kesken”, Grace nuhtelee meitä ja mulkoilee Carrickia ja Miaa.

”Ana, ei tämä johdu sinusta”, isä mutisee. ”Ja kutsu ihmeessä minua Carrickiksi.”

Älä yritä hyvittää häntä nyt, isä. Sisälläni kihisee. Äkisti alkaa tapahtua. Kate ja Mia nousevat raivaamaan pöytää, ja Elliot keihästää nopeasti viimeisen makkaran haarukallaan.

”Minä tykkään kyllä makkaroista enemmän”, hän huutaa teeskennellyn kepeästi.

Ana tuijottaa käsiään. Hän näyttää masentuneelta.

Jessus, isä. Katso nyt, mitä teit.

Kurotan ottamaan hänen kätensä omiini ja kuiskaan niin, että vain hän kuulee: ”Lopeta, älä välitä isästäni. Hän on kiukkuinen Elenan takia. Kaikki hänen sanomansa on tarkoitettu minulle. Kunpa äitini vain olisi pitänyt suunsa tukossa.”

”Isäsi on oikeassa, Christian. Sinä olet hirveän varakas, mutta minä tuon liittoomme vain opintolainani.”

Kulta, minä haluan sinut minkälaisena tahansa vain saan. Tiedät sen!

”Anastasia, jos jätät minut, voit ihan hyvin viedä minulta kaiken. Jätit minut jo kertaalleen. Tiedän, miltä se tuntuu.”

”Se oli eri asia”, hän mumisee. Ja rypistää taas kulmiaan. ”Mutta ehkä sinä haluat jättää minut.”

Nyt hän on aivan naurettava.

”Christian, tiedät kyllä, että minä saatan tehdä jotain järjettömän typerää, ja sinä...” Hän jättää lauseen kesken.

Ana, eiköhän se ole hyvin epätodennäköistä. ”Lopeta. Nyt heti. Aihe on loppuun käsitelty. Emme puhu siitä enää. Ei avioehtoa. Ei nyt eikä ikinä.”

Tutkailen mietteitäni ja yritän löytää turvallisemman puheenaiheen. Yhtäkkiä koen valaistuksen. Käännyn Gracen puoleen. Hän vääntelelee käsiään ja katselee minua huolestuneena. Kysyn: ”Äiti, voimmeko pitää häät täällä?”

Hänen ilmeensä muuttuu hälyttyneestä iloiseksi ja kiitolliseksi. ”Kultaseni. Se olisi ihanaa.” Sitten hän kysyy kuitenkin: ”Ettekö te halua kirkkohäitä?”

Katson häntä syrjäkarein, ja hän alistuu saman tien.

”Meistä olisi upeaa isännöidä häitäne. Eikö niin, Cary?”

”Kyllä, totta kai.” Isäni hymyilee hyväntahtoisesti Analle ja minulle, mutta minä en pysty katsomaan häntä.

”Onko teillä mielessä päivämäärä?”

”Neljän viikon päästä.”

”Christian, aikaa ei ole tarpeeksi!”

”Onpa, ihan riittävästi.”

”Minä tarvitsen vähintään kahdeksan!”

”Ole kiltti, äiti.”

”Kuusi?” hän anelee.

”Se olisi hienoa. Kiitos, rouva Grey”, Ana sanoo yhtäkkiä ja katsoo minua varoittavasti, jotten ryhtyisi väittämään vastaan.

”Kuusi viikkoa siis”, totean. ”Kiitos äiti.”

Ana on vaitonainen ajaessamme takaisin Seattleen. Hän varmaan miettii aamuista sanaharkkaani Carrickin kanssa. Edeltävän illan riita kaivelee minua vieläkin. Isän paheksunta on kuin ihoani hankaava hiomakivi. Syvällä sisimmässäni olen huolissani, että hän on oikeassa: ettei minusta olekaan aviomiehiksi.

Helvetti, todistan, että hän on väärässä.

En ole enää alaikäinen, kuten hän kuvittelee.

Tuijotan tietä edessäni lannistuneena. Tyttöni on tässä vieressäni, olemme päättäneet häidemme päivämäärän, ja pääni pitäisi olla pilvissä, mutta pystyn miettimään vain isäni kiukkuista nuhde-
saarnaa Elenasta ja avioehdosta. Jos hyviä puolia etsii, luulen hänen tajunneen, että hän mokasi. Hän yritti hyvittelä sanojaan lähties-
sämme, mutta hänen hapuileva, riittämätön yrityksensä korjata
välimme kirvelee edelleen.

*Christian, olen aina tehnyt kaiken mahdollisen suojellakseni sinua.
Ja olen epäonnistunut. Minun olisi pitänyt olla tukenasi.*

Mutta en halunnut kuunnella häntä. Hänen olisi pitänyt sanoa
niin edeltävänä iltana, mutta hän ei sanonut.

Ravistan päätäni. Haluan päästä tästä alakulosta.

”Hei, sain ajatuksen.” Kurotun puristamaan Anan polvea.

Ehkä onneni on kääntymässä – St. Jamesin katedraalin ulkopuo-
lelta löytyy parkkipaikka. Ana tähyää puiden läpi majesteettista
rakennusta, joka dominoi kokonaista korttelia Ninth Avenuella.
Sitten hän kääntyy puoleeni, katse kysyvänä.

”Kirkko”, tarjoan selitykseksi.

”Tämä on aika valtava kirkko, Christian.”

”Totta.”

Hän hymyilee. ”Se on täydellinen.”

Suuntaamme käsi kädessä etukammion ovelle, sitten etenemme
keskilaivaan. Ojennan vaistonvaraisesti käteni kohti vihkivesiastiaa
siunatakseni itseni, mutta pysähdyn juuri ajoissa. Tiedän, että jos
salama iskee, se iskee nyt. Huomaan, että Ana tuijottaa suu auki,
mutta nostan katseeni ihaillemaan vaikuttavaa kattorakennelmaa
odottaessani Jumalan tuomiota.

Ei. Ei salamaa tänään.

”Vanhoja tapoja”, mutisen hieman nolostuneena. Olen kuiten-
kin huojentunut siitä, etten muuttunut tuhkakasaksi kirkkoon
astuessani. Ana kääntää huomionsa upeisiin puitteisiin: korkei-
siin, koristeellisiin kattoihin, ruosteenvärisiin marmoripilareihin,

yksityiskohtaisiin lasimaalauksiin. Auringonvalo virtaa tasaisesti pyöreästä ikkunasta poikkilaivan kupolissa, kuin Jumala hymyilisi kirkolle. Keskilaivan täyttää hiljaisuus, joka kietoo meidät henkiseen rauhaan. Sen rikkoo vain jonkun vierailijan ajoittainen, kaiakuva yskähdys. Täällä on hiljaista, olemme poissa Seattlen hyöriästä ja pyöriästä. Olin jo ehtinyt unohtaa, miten rauhallista ja kaunista täällä on, mutta en olekaan käynyt kirkossa vuosikausiin. Rakastin aina katolisen messun prameutta ja seremoniallisuutta. Jumalanpalvelusmenoja. Vastauksia. Palavan suitsukkeen tuoksua. Grace varmisti, että kaikki hänen kolme lastaan saivat perehdytyksen katolisiin tapoihin, ja kauan sitten olisin tehnyt mitä tahansa ilahduttaakseni uutta äitiäni.

Mutta sitten iski murrosikä ja kaikki meni paskaksi. Suhteeni Jumalaan ei koskaan palautunut, ja se muutti suhdettani perheeni jäseniini, erityisesti isääni. Olimme napit vastatusten aina siitä pitäen, kun täytin kolmetoista. Pyyhin muiston mielestäni. Se on tuskallinen.

Kun nyt seison keskilaivan hiljaisessa loistossa, minut yllättää tuttu rauhan tunne. ”Tule. Haluan näyttää sinulle jotakin.” Kävellemme sivulaivaa pitkin. Anan korkojen kopina kajahtelee kivilaa-toista, kunnes pääsemme pienen kappelin luo. Sen kultaiset seinät ja tumma lattia ovat täydellinen ympäristö upealle Neitsyt Marian patsaalle, jota ympäröivät sytytetyt kynttilät.

Ana henkäisee nähdessään patsaan.

Tämä on eittämättä edelleen yksi kauneimmista koskaan näkemistäni pyhätoista. Hyveellisesti katseensa laskenut Neitsyt pitelee lastaan ilmassa. Hänen kullalla ja sinellä värjätty kaapunsa kimaltaa palavien kynttilöiden valossa.

Näky on upea.

”Äitini toi meidät toisinaan tänne messuun. Tämä oli suosikki-paikkani. Siunatun Neitsyt Marian pyhättö”, kuiskaan.

Ana imee näkyä sisäänsä: patsasta, seiiniä, kultaisten tähtien peittämää tummaa kattoa. ”Täältäkö sait inspiraation kokoelmallesi? Madonnoillesi?” hän kysyy, ihmetystä äänessään.

”Kyllä.”

”Äitiys”, hän mutisee ja vilkaisee minuun.

Kohautan olkiani. ”Olen nähnyt hyvää ja huonoa äitiyttä.”

”Biologinen äitisi?” hän kysyy.

Nyökkään, ja hänen silmänsä leviävät mahdottomiksi ja paljastavat jonkin syvälle käyvän tunteen, jota en halua huomioida.

Katson pois päin. Tunne on liian kipeä.

Sujautan viidenkymmenen dollarin setelin kolehtilaatikkoon ja ojennan Analle kynttilän. Hän tarttuu hetkeksi kiitollisena käteeni ja sytyttää sitten sydänlangan yhdestä kynttilästä. Sitten hän asettaa kynttilänsä seinällä olevaan pidikkeeseen. Se lepattaa kirkkaana kumppaniensa keskellä. ”Kiitos”, hän sanoo hiljaa Marialle, kietoo käsivarren vyötäisilleni ja painaa päänsä olalleni. Seisomme vaiti ja miettiväisinä tässä ällistyttävän upeassa pyhäkössä kaupungin keskellä.

Rauha, hiljaisuus ja Anan kanssa oleminen palauttavat hyvän tuuleni. Hitot töistä tänään. On sunnuntai. Haluan pitää hauskaa tyttöni kanssa. ”Mennäänkö matsiin?” kysyn.

”Matsiin?”

”Phillyt pelaavat Marinerseja vastaan Safeco Fieldillä. GEH:lla on siellä aitio.”

”Okei. Kuulostaa hauskalta. Mennään vain.” Ana säteilee.

Suuntaamme käsi kädessä kohti R8:aa.

MAANANTAI, 20. KESÄKUUTA, 2011

Tämä on ollut äärimmäisen ärsyttävä aamu, ja olen valmis repimään jonkun palasiksi raaja kerrallaan. Escalan ja Seattle Independent Publishingin eteen oli leiriytynyt laumoittain toimittajia, mukaan lukien pari televisioryhmää.

Eikö heillä ole mitään parempaa tekemistä?

Heitä oli helppo vältellä kotona, koska saavuimme ja lähdimme maanalaisen autotallin kautta. Mutta SIP:n luona tilanne on toinen. Olen hämmentynyt ja tyrmistynyt siitä, miten nopeasti nämä raadonsyöjät ovat onnistuneet jäljittämään Anan.

Miten?

Onnistuimme välttämään heidät kiertämällä SIP:n rakennuksen ja ajamalla takapihan lastausoville. Mutta nyt Ana on loukussa toimistossaan, enkä tiedä, mitä mieltä siitä olisin. Ainakin hän on siellä turvassa, mutta olen varma, ettei hän siedä vankeuttaan kovin kauaa.

Masennun. Tietenkin Seattlen media on kiinnostunut kihlatus-tani. Se on luontaisetu, joka tulee Christian Greyn elämän mukana. Toivon vain hartaasti, ettei mediahuomio aja Anaa luotani.

Sawyer pysähtyy Grey Housen ulkopuolelle, missä päivystäää vielä muutama roskatoimittaja lisää, mutta harpon Taylor vierelläni heidän ohitseen piittaamatta heidän huutelemistaan kysymyksistä.

Onpa vitunmoinen alku aamulle!

Odotan hissiä edelleen ärsyyntyneenä. Minulla on kaluani pidempi tehtävälista, ja minun pitää myös setviä viikonlopun